

morda vojna uprava v tem oziru igrati poravnalno nepravilnost, da noče kupiti pri kmetu, ki ima dobro žito, le zato ne, ker ne more kupiti istega pri onem kmetu, ki je že itak na slabem zato, ker ima slabšo zemljo, zato pa tudi slabše žito!

Takšno postopanje bilo bi vendar pre-smišljeno, da bi se pustila voditi vojna uprava po takih nagibih.

Jaz sem mnenja, da je stališče vojne uprave glede nabave kmetijskih pridelkov za vojne potrebe popolnoma napačno, temveč da govorijo razun važnih kmetijskih momentov tudi etični momenti zato, da se je v prvi vrsti ozirati na kmetijstvo ter nakupovati kmetijske pridelke naravnost pri poljedelcih. (Bravo! bravo!)

Gospoda moja! Jaz gotovo nisem na stališču onih, ki trdijo, da prekupčija nima pravice obstoja v urejenem gospodarskem življenju. Moje mnenje je temveč, da je prekupčija potreben član organizaciji modernega gospodarskega življenja; toda to izjavljam očitno, da je medkupčija v marsikaterem, žalibog dandanes v prepogostem oziru pokazala oblike, ki niso le za gospodarstvo nezdruge, temveč so celo škodljive.

Jaz menim nereelnega in lakomnega prekupca, izsesalca, vampirja kmečkega prebivalstva, ki revščino kmečkega prebivalstva le prečesto izkorišča na nedopustljiv način, ki z dovolitvijo neznatnega kredita, vsekakor pod težkimi pogoji, olajšuje zadolževanje in tako vjetega kmeta kakor citrono neusmiljeno izžema in slednjič izžene izpod strehe. To vrsto prekupcev pa vojna uprava po svojem postopanju pri nakupovanju poljedelskih proizvodov pravzaprav neposredno podpira (prav res!), ker že izkušnja uči, da večji prekupec, ki zastopa kot zalagatelj vojne uprave, po navadi stoji v zvezi z manjšimi prekupci in dobiva od teh poljedelske produkte. Torej imam popolnoma prav, ako pravim, da podira uprava neposredno manjše prekupce. Mislim pa, da je dolžnost vojne uprave, in državnih organov, vstati zoper to vrsto ljudi in podvzeti postavne določbe, ki bi tako škodljivo delavnost pi-javk kmečkega prebivalstva onemogočale.

Jaz sem mnenja, da bi bila posredna udeležba poljedelcev pri dobavi poljedelskih produktov za vojsko popolnoma mogoča. Eden gospodov predgovornikov je že včeraj na prepričevalen način razložil, da je v Nemčiji tako.

Jaz pa sem tudi v stanu povedati vam, da dela ruska vojna uprava prav tako v kljub temu, da najdete v Rusiji poleg črne plodne zemlje na Krimu tudi najslabša tla za poljedelstvo v stepah in da se v kljub tej razliki z ozirom na kakovost žita ruska vojna uprava ne brani, kupovati neposredno od proizvajalcev.

Druga točka, o kateri bi danes govoril, se nanaša na povzdigo domače konjereje po vojni upravi. Tu govorim v imenu ljutomerskega in gornjeradgonskega sodnega okraja, to sta okraja v južnovzhodni Štajarski. Prebivalstvo teh dveh okrajev goji konjerejo z velikim veseljem in pozora vrednim umevanjem, in dosega uspehe, ki so obudili občudujočo pozornost v višjih strokovnih krogih in tudi zunaj dežele. (Prav res!) Poleg tega bi opomnil, da prirejajo v Cvenu, vasi poleg Ljutomera, vsako leto konjske dirke, katerih se udeležujejo domači konjerejci s svojimi plemenitimi pasmami in dosega pri tem športne uspehe, ki so v dokaz, da se ona plemenska pasma poleg lepih oblik, krepkega telesnega stasa odlikuje tudi posebno z ozirom na brz in vstrajen tek. Društvo za deželno konjerejo na Štajerskem, ki si jako mnogo prizadeva, pospeševati interese deželne konjereje, kar tu hvaležno priznam, je po mnogih prošnjah slednjič doseglo, da se ustanove na Štajerskem in zlasti v ljutomerskem okrožju sejmi in nabori za konje, na katere je pošiljala vojna uprava potujoče vojne komisije.

Gospoda moja! Na te konjske sejme je od leta do leta prišlo več konj, a napram temu je zanimanje vojne uprave za te sejme od leta do leta padalo, in slednjič je prišlo tako daleč, da potujoče naborne komisije teh sejmov sploh niso več obiskavale. Posledica temu je bila, da so sejmi izgubili vsak pomen.

Posledica tega čudnega postopanja vojne uprave je bila, da so bili konjerejci odslej prisiljeni, iti na konjske sejme na Ogrsko, in tam kupcem seveda za nižjo ceno prodati konje, katere so potem kupci seveda z lepim dobičkom prodali zopet vojni upravi. (Tako jel)

Gospoda moja! Trudil sem se poizvedeti vzroke temu postopanju vojne uprave. Mnogo sem povpraševal, in lahko zatrdim, da sem pri merodajnih strokovnih krogih dobil naslednja, neverjetna pojasnila.

Gospoda moja! Naborne komisije imajo v resnici službo, polno odgovornosti — to priznam popolnoma — in zato se skušajo odgovornosti iznebiti na ta način, da ne kupujejo konj posredno pri konjerejcih, temveč se obračajo na prekupce, ker so ti vedno pripravljeni konja, ki vojni upravi ne ugaja, vzeti nazaj in nadomestiti z drugim.

Toda gospoda moja, to niso opravičujoči razlogi za določbe, ki so konjerejcem tako škodljive. Poljedelstvo, ki se nahaja dandanes v krizi in zelo slabem položaju, bi morala vojna uprava vendar varovati, ne pa ravnati z njim na način, ki že itak težavno stanje poljedelca še teže dela.

Jaz prosim njegovo prevzvišenost, temu za ljutomerski in gornje radgonski okraj tako tehtnemu vprašanju obrniti najnatančnejšo pozornost in pri gosp. državnem vojnem ministru delovati na to, da se vrši nakup konj naravnost od kmečkih konjerejcev.

Ob koncu svojega govora izražam še prepričanje, da bode vlada, ki je tej visoki zbornici predložila tako bogat gospodarski program in pokazala s tem svoje strmljenje in namene, dvigniti in zboljšati blaginjo prebivalstva, tako svojo lepo namero tudi potem izkazala, ako se gre za olajšavo bremen, ki so vsekakor določeni po vojnem zakonu, ki pa pomenijo za prebivalstvo jako občutno osebno in materialno žrtev, če je ta olajšava brez oškodovanja, gotovo ozira vrednih vojskih interesov mogoča. (Živahno odobravanje in ploskanje. — Govorniku čestitajo.)

Dopisi.

Iz pesniške doline. (Uredniški koš. — Narodna zavest. — Naša nova pravica.) Prišel sem pred kratkim časom po opravku v tiskarno našega lista. Neki gospod, bil je menda sam g. urednik, pelje me v neki prostranski prostor tiskarne. Komaj storim za njim nekaj korakov, kar me mahoma spreleti po vseh kosteh nekaj, kakor — strah. Kaj mislite, kaj je neki bilo? Tam v nekem kotu sem namreč zapazil zijati proti stropu široko žrelo uredniškega koša. Mislim sem dotlej, da je beseda »uredniški koš« le strašilo za dopisnike, toda zdaj sem se prepričal, da temu ni tako. Kakšen pa je ta uredniški koš, me boste vprašali, ker vem, da ga še mnogi izmed vas niso videli? Hm, kakšen je, to mi je težko prav odgovoriti. Posebno lep ni, to ne morem reči, a da bi bil grd, to pa zopet ne smem povedati, ker sicer bi se lahko o svojem času nad menoj maščeval. Je pač take sorte, kakor jih imajo tisti pohišni prodajalci porcelanaste posode... Če ima tudi dno, o tem se nisem mogel prepričati, ker je bil skoraj do vrha naložen z menda prav tečnim hranivom. (In moja tajna želja je, da bi tudi takrat, ko dojde moj dopis v tiskarno, ne bil prazen, kajti sicer...) No, saj pa to tudi nikakor ni tako huda stvar, kakor se človeku na prvi hip dozdeva. Je pač neki kraj očiščevanja za zanikerne in prevročekrvne dopis-

nike, o čemur se je že marsikateri izmed vas osebno prepričal; kajti, če je moral jedno ali dvakrat skozi koš, prišel je tretjič gotovo toliko očiščen v tiskarno, da je bil vreden spoznan, da so ga postavili v vrsto drugih dopisnikov. Toliko torej o »uredniškem košu«.

Ko prebiram liste že vselej težko pričakovanega »Slovenskega Gospodarja«, me vselej obdaja veselje in žalost ob enem. Veselje namreč, ko čitam v dopisih in med društvenimi zadevami, kako se naše ljudstvo čimdalje bolj probuja iz narodne zaspanosti ter se duševno, politično in gospodarstveno organizuje; in žalost, da je še toliko tako lepih krajev Slovenskih goric odeto s trdo temo narodne zaspanosti, in še ni sledu o nikaki narodni zavesti med prostim ljudstvom. Bratje! Prijatelji! Drugod že vstajajo, mi bomo pa še spali? Posebno sem vesel narodnostnih novic iz tacihi krajev naše lepe domovine, kjer stojijo v vrstah narodnih borilcev tudi že naši mladeniči: kajti tam je bodočnost dobri narodni stvari skoraj zagotovljena. Mladeniči! Tovariši! Slavno uredništvo »Slovenskega Gospodarja« nam je pred kratkim časom zajamčilo pravico, da so odslej tudi nam odprti predali našega cenj. lista. Poslužujmo se pridno te naše nove pravice, in recimo si včasih katero prav po prijateljsko med seboj. Navdušujmo svoje tovariše za naše narodne svetinje, za milo našo domovino, ki je često le vsled narodne nevednosti toliko zaničevana od nje lastnih sinov. Potrebno je dandanes, da radi beremo, a da beremo le dobre, krščanske časopise in spise, ker vse pač ni dobro, kar se nam od raznih strani ponuja, in ker je strupena pisava naših nasprotnih listov često pomešana s sladkim medom, liki nastavljena past, in kaj lahko se zgodi, da nevedni, ki te pasti pravočasno ne spoznajo, zaidejo počasi, ko se še sami tega ne zavedajo, na popolno kriva pota. Sedanji čas drvi v silnem toku naprej, naprej, in mnogo slabega pride z njim, o čemur stari ljudje pravijo, da nek-daj ni tega bilo, a tudi mnogo dobrega, česar še mi ne vemo, in o čemur se našim prednikom še sanjalo ni. V takih okolščinah potrebuje človek često zvestega prijatelja, in modrega zanesljivega svetovalca, ki ga pred hudim svari, in na dobro opominja, da ne ide brez koristi mimo nas. In tukaj je pač najbolj na mestu dober krščanski časopis, ki te časovne pojave pridno zasleduje, in treznim očesom premotruje, ter nam od časa do časa o njih poroča. In kot tak zvest prijatelj in svetovalec se je naš neumorljivi »Slovenski Gospodar« še vselej izkazal, in je že veliko dobrega storil med našim ljudstvom v oziru narodne prosvete. Njega se torej, dragi tovariši, oklenimo z vso vnemo ter si prizadevajmo, da se med nami vedno bolj razširja. Proučujmo in izobrazujmo se po dobrem berivu politično in gospodarstveno, kar nam o svojem času gotovo obrodi dober sad. Posledica in korist dobrega beriva bo še končno tudi to, da se bodo mladeniči po njem toliko izolikal, da bode s časoma izginila izmed njih tista grda napaka, ki kakor zgodovina poroča, že od nek-daj kakor prokletstvo leži nad našim narodom, namreč nesloga in razdor, ki tolikrat povzroči krvave poboje, in sled česar marsikateri lepi stotak, ki bi ga svoječasno sami krvavo potrebovali, izgine v globočino drugih žepov. Proč torej s to grdo razvado, ki nas kakor grdi madež na lepi obleki kazi, in pred svetom sramoti naš narod. Dobro obračajmo, dragi, zlati čas svoje mladosti, da ne izgine od nas brez sadu v neizmerno večnost. Spominjamo se pogosto zlatih rekov: Čas je zlato, in v slogi je moč. Nas veliki Slomšek, katerega duh živi med nami, je pred več kot petdesetimi leti zapisal tehtne besede:

„Časa nam malo je Stvarnik odločil, naj bi spoznali, kak drag je za nas; časa si z dobrim nakupit naročil; večnosti cena sedanji je čas.“

Listek.

P. Marcellin Caf,

duhovnik frančiškanskega reda.

Prijatelju v spomin J. M.

Sv. Križ na Murskem polju. »Slov. Gospodar« piše v predzadnji številki, da je zdaj pravi čas, da dosežemo slovenske napise in pečate. Dragi rojak, ako prideš n. pr. od severa proti Sv. Križu, videl boš med prvimi znamenitostmi »K. k. Postamt«. Pri nas se še torej tudi šopiri le nemški napis. Ako te pa ta napis preveč žali, pa se obrni v drugo stran in kaj boš tam videl? Zgledal bodeš »Posojilnica« in »Kmetijska zadruha«. Ta dva napisa sta nam toraj nekako zadostilo za oni nemški napis. Dasi štejeta ta zavoda že obilo udov, vendar bi jih lahko več pristopilo. Že večkrat sem slišal pogovarjati se gospodinje, n. pr. vpraša ena: »Ti, kako ceno pa imajo jajca v zadruhi?« Odgovor: 44 za en goldinar ali dve kroni. »Ej, mi jih pa dajemo 50 za en goldinar. Torej pa je vendar zadruha boljša. Seveda je boljše! Pomislite: marsikatera gospodinja spravi na teden do 180 jajec. Ako je cena jajec 44 za eden goldinar, tako to znaša 4 gl. 10 kr., kdo drugi spravi ravno toliko vkup, a bode dobil, ker je cena 50 za en gl., le 3 gl. 60 kr. torej je razloček ravno eno krono. In koliko znese to na eno leto? Kakih 25 gl. In pri drugih rečeh je ravno tako. In koliko je našim ljudem pomagano pri posojilnici. Ni ti treba daljnega pota v mesto, da bi shranil svoj denar, tukaj doma pred očmi imaš zavod, ki ti ravno tako obrestuje, kakor kaka hranilnica kje v mestu. Če si v sili, ni ti treba delati nikakega pisma, ne prošnje, h kateri potrebuješ učenega moža in ki ne bode delal zastoj, lahko greš sam, vložiš ustmeno prošnjo in za eden teden ali dva, imaš denar v rokah brez vsakih sitnostij. Še eno društvo imamo. Namreč bralno društvo, ki je pognalo letos krepke korenine globoko v naše sredine, razprostrlo je veje po naši lepi okolici. Dasi je bilo to društvo lansko leto nekako zaspano, dvignilo se je letos krepko iz svojega spanja, zato smo dolžni v prvi vrsti hvalo našim rojakom duhovnikom in drugim blagim podpornikom, ki so nam priskočili z obilnimi doneski na pomoč. Ako pogledamo ob določeni uri v bralno sobo, vidimo tam postavnega krepkega mladeniča in tudi takih ne manjka, ki so še pred kratkim časom obiskavali šole. Ali ni to veselo? In ali ni boljše, ako se pride pred časom k službi božji, da vstopi v bralno sobo in pregleduje novice iz naše lepe domovine, kakor pa da bi morebiti šel v gostilno, tam denar zapravljaj in k zadnjemu še službo božjo opustil. Bralno društvo pa ni samo zato, da bi poučevalo, ono naj tudi priredi večkrat nedolžne veselice, kjer bi se društveniki in tudi drugi pošteno zabavali. In to mi dobro vemo. Zato bode naše društvo priredilo veselico z gledališko igro, pri kateri bodo nastopili naši vrli »strelci« kot igralci in pevci. Oj takrat pač, kdor le more, naj nas ne pozabi obiskati! To vam bo zabave in smeha pri Sv. Križu. A vi pa, kateri se niste pri našem društvu, pa le še pristopite, da nas bode obilno število, da bomo lahko rekli: »Nezmagana mi četa smo.« V našem društvu še pač pogrešamo precejšno število naših vrlih gospodarjev kakor tudi fantov. Dve vasi naše fare še nimata niti enega uda. Manjkajo še celo nekateri občinski predstojniki! — Zdaj bodemo imeli, v nekaterih občinah že imajo, občinske volitve. Pri volitvah pač ne bo nobenega boja, ker so v vseh občinah enako misleči posestniki, izvzemši edno, a tam so bržkone tudi enakomisleči, izvzemši nekatere, ki bodo gotovo — propali. Naj bi vendar naši občinski predstojniki začeli vsi, kateri še uradujejo v blaženi nemščini, slovensko uradovati. In pri nekem se vemo za samonemški pečat! Proč! Le pokažimo pred svetom, da smo Slovenci, da se ne sramujemo svojega materinega jezika, ampak da stojimo trdno za našo sv. vero in narod. Mi gremo naprej!

Mihov.

Veličasten je bil njegov pogreb. Mnogoštevilna duhovščina in nedogledna množica ste ga spremljali k zadnjemu pokoju. Komu je smrt uničila življenje? Osivelemu, onemoglemu starčeku, ki že komaj pričakuje, da se reši zemeljskega trpljenja? Ne. Mlado, nadežno življenje je usahnilo v tihi samostanski celici č. oo. frančiškanov v Mariboru. V svoji najlepši dobi je umrl služabnik Gospodov.

Rojen je bil P. Marcellin pri sv. Martinu pri Vurmburgu, dne 6. maja 1876. Dopršil je pet gimnazijskih razredov v Mariboru. Božja previdnost ga je poklicala drugam. Dne 25. avgusta 1894 je vstopil v frančiškanski red, kjer je obljube storil 2. oktobra 1898 ter bil posvečen 16. julija 1899. Teden pozneje je stopil pred oltar Gospodov, da bi mu hvaležnega srca daroval prvo daritev. Te sreče pa ni užival dolgo. Že 14. marca 1901 ga je po dolgi mučni bolezn Bog poklical k sebi, da bi mu dal nemiljiv venec večnega duhovništva.

Lepe lastnosti so ga dičile v življenju. V dijaških letih je bil izvanredno pobožen. Saj mu je pobožnost dobra mati vcepila že v otroško srce. Kolikrat je klečal pred Marijino ponobo! Večkrat je zatrjeval materi: »Mati, le Marija mi bo pomagala, da bom dobro napredoval v učenju.« Kakšna radost je pač napolnjevala v takih trenutkih materino srce! O da bi se tudi današnje dijaštvo ne sramovalo ne zasebne, pa tudi ne očitne verske pobožnosti! Gotovo bi marsikdo srečno dovršil svoja učna leta, ako bi uvaževal povsem resnice, da je prazno delo brez božjega blagoslova.

O tem se je prepričal pokojni Marcellin. Z vstrajno marljivostjo je dovršil peti gimnazijski razred. Sam je pozneje večkrat priznal, da sta molitev in lasten trud premagala vse težave.

Bil je sicer prikupljivega vedenja. Vsakdo je bil rad v njegovi družini. Zato si je pridobil spoštovanje in ljubezen pri vseh sovrstnikih, katerih se je tudi v poznejših letih vedno radostno spominjal.

Stariše je iznenadila njegova izjava, da hoče biti redovnik. Toda branila mu tega tudi nista, saj sta vedela, da ga je klical Bog. Veliko mi je pisal v šestih letih svojega redovniškega življenja. Spoznal sem šele zdaj, kako vnet je bil za svoj poklic. Prav tako. Če pa človek nima veselja do svojega stanu, pač ne more nihče pričakovati, da bo izpolnjeval vestno svoje dolžnosti. »Vem,« tako mi je pisal, »da bom našel velike ovire, ker je redovniški stan sploh težaven stan, toda zdaj sem tu. Bog me bo podpiral.« Že v noviciatu je pridno porabil čas za učenje. Vedel je, da mora pobožnega duhovnika dičiti tudi temeljito znanje. »Tu imam zdaj priliko poučevati resne bogoslovne in druge znanstvene knjige, ki mi bodo mnogo koristile, ki so mi že zdaj sladko zadoščenje za neumljive Homerjeve periode.« Homer sploh ni bil nikdar njegov prijatelj.

Posebno ga je pa bolelo to, da ni imel pri roki nobene slovenske knjige. »Prijatelj,« mi je tožil nekoč, »bojim se, da ne bi pozabil materinega jezika. Preskrbi mi dobro slovensko knjigo.« Umevno. V tujih krajih je redka materina beseda. Kogar bi ne bolelo tako odkritosrčno priznanje! Z veseljem mu je naročil vrli oče »Dom in Svet«, ki ga je odslej redno prejemal. Ko sem ga pozneje opomnil na bogoslovni list »Voditelj«, je bil takoj tudi njegov naročnik. »Začudeno nas gledajo,« mi je pisal pozneje, »naši nemški tovariši, ker mi Slovenci beremo slovenska lista. To je naše posebno veselje. Zdi se nam v takih trenutkih, da nismo na tujih

tleh. Materin glas nas nekako oživi in navduši za vsako stanovsko dolžnost.«

Sploh so bili naši slovenski junaki, — bilo jih je pet ali šest vseh skupaj — v nemških samostanih, posebno v Hall-u in pozneje v Schwarz-u na Tirolskem, v tem oziru že prosti. Redno se je med njimi glasila slovenska beseda, a večkrat, posebno na izletih, je odmevala tudi slovenska pesem. Ves navdušen mi je opisal ta prvi izredni pojav.

Leta so minevala. Po čemer je tako silno hrepenel, je dosegel. V prvem letu bogoslovja je bil posvečen. V začasni cerkvi Matere Milosti v Mariboru je primiciral. Bil je to zanj in za stariše najlepši dan v življenju. Z novim pogumom se je vrnil nazaj, da bi dokončal drugo leto bogoslovja. Hodil je večkrat na pomoč ter se je pri tej priliki tudi nevarno prehladil. Že takrat so ga komaj rešili smrti. Ta dogodek je vsestransko vplival nanj. Povzročil je smrtno kal, izpremenil je njegov značaj. Postal je tih, zamišljen, resen. Vendar je ves strah zmagalo trdno upanje, da bo kmalu prišel v slovenske kraje med ljudstvo, katero je tako ljubil. Zdelo se je, da je imel samo še to željo na svetu. »Ločena sva sicer zdaj, toda če Bog da, bova skupno delovala v dušno korist dobrega slovenskega ljudstva.«

Ta želja se mu je skoraj izpolnila. Novo upanje je dobil, ko so bili vsi slovenski samostani združeni s kranjsko provincijo sv. Križa v Ljubljani. Kdo je bil tega bolj vesel ko on! Toda kljubu tej izpremembi so vse njegove slovenske tovariše baje radi pomanjkanja vzeli v nemško dunajsko-štajersko provincijo, dočim je njegov odločen nastop uplival toliko, da je edini prišel v Maribor, ter tu tudi ostal radi svoje bolezni. Radosten mi je pisal to novice: kdo bi si mislil, da bom tudi jaz še kdaj slušatelj v vašem duhovskem semenišču!

Prišel je tretje bogoslovsko leto, res, samo prišel. V sredini meseca novembra je bil zadnjikrat pri predavanjih. Vsled močnega prehlajenja se mu je bolezen ponovila ter vsakdan hujše mučila svojo žrtev. Med boleznijo je vedno mislil na predavanja ter povpraševal, kako je v kolegiju (šoli). Redno je iskreno pozdravljaj vse, posebno svoje letne tovariše. Pa tudi ti so mu vračali ljubezen in ga hodili tolažiti. Našel sem ga večkrat pri bogoslovski knjigi, posebno spočetka, ko bolezen še ni bila tako resna. Šaljivo je pripomnil, da se ga bo že naveličala, ker jo je že večkrat odslovil. Ko pa se to le ni zgodilo, ampak je bila nevarnost vedno večja, je bil drugih misli. Par tednov pred svojo smrtjo mi je otožen dejal: »Dragi moj, glej, vi že imate vsi izpite za prvi tečaj, jaz še ne. Moj Bog, čutim, da sem bil zadnjič v kolegiju, da ne bom več med svojimi dragimi tovariši. Kako sem se razveselil, ko sem izvedel, da pridem k vam, pa kako se je vse izpremenilo. Toda volja božja je.« Solze so ga polile.

Da, vdan v voljo božjo je potrpežljivo prenašal ves čas svojo bolezen. Posebno ga je mučil hud kašelj. Ko je slednjič izgubil skoraj tudi ves glas, je mirno pripoznal: »Prijatelj, umrl bom, umrl.« Globoko je uprl vame pogled, v dno duše so mi segale te resne besede. Težko kakor še nikdar sem se poslovil z rosnim očesom in bolestnim prepričanjem, da zanj ni več človeške pomoči. Bil sem predzadnjič pri njem.

Slednjič sem ga videl na dan njegove smrti. Še enkrat me je hotel videti. Spoznal me je še. Smehljaje se mi je večkrat podal roko v zadnji pozdrav. Kako se je trudil za besedo, a je bilo le pretrgano, nerazložno šepetanje. Govorile so oči. Zadnjič sta se srečala najina pogleda. Bili so že resni, smrtni trenutki. Mrzlo telo, mrtvaški pot, globoki, redki vzdihljaji — vse to je naznanjalo, da se bliža ločitev. Še enkrat je zbral vse svoje moči za zadnji vzdih... Bil je to trenutek, ko sem prvič v življenju gledal z